

kun den, der udfører Forsalfkningen eller lader den udfører, som de Herreer ramme, altsaa hvad der staar i Lovforslagets § 6. Men en Bestemmelse, der svarer til, hvad der staar i Lovforslagets § 7, som er overmaade vigtig, nemlig at ramme dem, der handle med forsalste Levnedsmidler, mangler ganske, det vil helt falde bort, dersom Udvalgets Forslag vedtages, og saa bliver Stillingen den, at man kan slet ikke holde sig til den handlende, selv om han veed, at Varerne ere forsalste. Selv om han veed det, kan man ikke gøre ham noget efter Udvalgets Forslag, og saa staar mangaltjaa kun paa det samme, som man allerede har. Man har ogsaa ladet bortfalde en Bestemmelse, der i praktisk Henseende er af overordenlig stor Betydning, overfor handlende, nemlig Bestemmelsen i Lovforslagets § 8, som gaar ud paa, at naar der i en Varebeholdning findes forsalste Varer, kan den handlende dømmes, dersom der ikke foreligger særlig Grund til at antage, at Levnedsmidlernes mislige Bestaaenhed var ham ubekendt, ganske vist ikke til Fængsel, men til Mulkt. Det er overmaade praktisk vigtigt, at denne Bestemmelse ikke bortfalder, thi ellers lukker man Øren op for, at naar saadanne Varer findes hos den handlende, siger han, at han ikke vidste af det, og at overbevise ham derom vil i Reglen være umuligt. Man lader derved falde et vigtigt Led i de Foranstaltninger, hvorigennem man skulde bidrage til at sikre Publikum mod disse i den daglige Handel foresaldende Vareforsalfkninger. Ligeledes bortfalder den dertil knyttede Bestemmelse om, at den, der tredje Gang findes at gøre sig skyldig i Forseelsen, kan miste sin Næringsret, hvilket jeg ogsaa anser for en meget vigtig og ganske retfærdig Bestemmelse. Endvidere har man strøget Bestemmelsen i § 11 om, at de skyldiges Navne kunne bekendtgøres, hvad der naturligvis ogsaa er noget, der allerkræftigt skulde modvirke de her omtalte Forsalfkninger. Den Straffebestemmelse, man lader blive staaende for det ene Tilfælde, for den, der selv udfører eller ved andre lader udføre Forsalfkningen, gaar ud paa, at Straffen kan stige til Fængsel første Gang, men ellers skal den almindelige Straf efter Straffelovens § 277, 2det Stykke, anvendes, det vil altsaa sige første Gang Bøder indtil 100 Rdlr. og i Gentagelsetilfælde høiere Bøde eller Fængsel. Der skal kun tilføjes, at Straffen allerede ved første Gang begaaet Forseelse kan stige til Fængsel. Det er efter min Mening en Forandring i Straffeloven uden al videre Betydning. Enhver, der kender vore Domstoles Praxis, vil vide, at det vil omtrent aldrig træffe, at nogen første

Gang vil blive straffet med Fængsel, naar Loven er affattet saaledes, idet selve Lovens Affattelse vil pege hen paa, at det kun er i ganske overordentlig graverende Tilfælde, at der skal idømmes saadan Straf. Saaledes maa man forstaa en Lov, der siger, at en Forseelse skal straffes med Bøder, men at Straffen kan stige til Fængsel, og derfor vil det saa godt som aldrig blive Tilfældet, at der første Gang vil blive idømt Fængsel, og man vil altsaa ikke saa andet, end hvad man nu har ved gentagne Forseelser i den allerede bestaaende Lovgivning. Der kan jo i dette Tilfælde nemlig paalægges Straf af Fængsel. Naar jeg har foreslaaet og betragter det som meget berettiget at fastholde Fængselsstraffen, om end jeg, som den erede Ordfører bemærkede, er tilbøjelig til at gaa ned til simpelt Fængsel, er det, fordi det ved Fasthættelsen af Straffebestemmelserne er af yderste Vigtighed, naar man da vil udrette noget alvorligt, at Straffen ikke bliver af den Bestaaenhed, at det kan betale sig at begaa Forbrydelsen. Og det er det, der er Tilfældet, naar man fastsætter Bødestraf. Det Uheld at blive idømt en Bøde vejer ikke op imod den Fordel, der daglig kan have ved Begaelsen af Mislighederne, og derfor tror jeg som sagt, at det er af Vigtighed, naar man vil udrette noget alvorligt, at man i disse Forhold indfører Straf af Fængsel. Det maa jo erindres, at det kan efter Omstændighederne være en meget mild Straf. Det kan efter Omstændighederne indskrænktes til at være nogle saa Dages simpelt Fængsel, saa langt ville jo Domstolene under formildende Omstændigheder kunne gaa ned. At der kan forekomme enkelte Tilfælde, hvor det vil være meget haardt at anvende selv den mildeste Straf, er ikke et Argument imod Straffens Betimelighed. Det samme Argument vil jo kunne anvendes imod enhver Straffebestemmelse, idet enhver Forbrydelse kan forekomme under saa formildende Omstændigheder i alle Retninger, at selv den forestrevne Strafs Minimum synes at være for høj en Straf. Det veed man over hele Verden, og det er noget, som ledsager og maa ledsage enhver Straffelov. Men der er ikke derved noget at gøre. For disse enkelte Tilfælde have vi jo Benaadning som noget, der kan finde Sted, naar den sædvanlige Straf findes at være for høj. Men Straffelovens Regler maa være indrettede efter de almindelige Tilfælde og kunne ikke være indrettede efter saadanne sjældne forekommende Undtagelsetilfælde, og det er noget, man vil kunne finde gennemført paa alle Gæbeter i Straffeloven. Jeg vil derfor kun kunne fraraade